

SÖKAREN

Nr 6 1965 Årgång 2

Lösnummerpris 1: 80 (inkl. oms.)

GRÅTANDE MARIA I CIUDAD MIER

Av Bill Starr

Det har funnits en tid i mitt liv då jag endast skulle ha haft ett leende till övers för en historia som denna, enligt vilken tårar fällt av en träskulptur, förfärdigad i Spanien en gång för århundraden sedan. Men sommaren 1964 besökte jag den sömniga mexikanska byn Ciudad Mier, belägen blott cirka tio miles från gränsstaden Roma, Texas, enkom för att få se en trästaty gråta.

Jag blev tvungen att bege mig dit flera gånger innan jag fick ett fotografi av tårarna. Jag färdades också på flera bivägar utefter gränsen innan jag påträffade och kunde tala med de personer som först hade sett skulpturen gråta. Bland dem jag intervjuade är Padre José Anacleto Robles. Han hade tjänst i Immaculate Conceptionkyrkan vid den tid då fenomenet började och förestår nu en liten kyrka i slummen i Reynosa, Mexico, på andra sidan Rio Grandefloden, mitt emot McAllen, Texas, inte långt ifrån där jag bor. Han gav mig den fullständiga historien från början.

En tisdag, den 8 oktober 1963, vaknade Francisco René Lopez på morgonen när solstrålarna träffade väggen på baksidan av hans hus på Suarezgatan i Ciudad Mier. Han gick bort till den rostiga vattenkranen ute vid värgapelsinträdet, satte huvudet under och spolade vatten över det; så satte han på sig sin vida skjorta och breda sombrerohatt och begav sig nedför gatan för att få sig sitt morgonkaffe på plazan.

När han gick förbi kyrkan framför plazan, kastade han en blick in i

den. Där var mörkt och kallt. Han trädde in, sombreron i handen. En staty av jungfru Maria stod framme i kyrkan till vänster. Lopez föll på knä framför jungfrun, kastade ett öga upp på henne — och tappade andan.

Statyn av jungfru Maria grät!

Lopez reste sig upp och tittade närmare efter. Marias bleka kinder var våta. Vätskedroppar formade ränder när de rullade från ögonen nedför kinderna för att sedan falla till golvet.

Lopez vände sig mot altaret. Det fanns ingen där. Liksom en vanvetig rusade han ut på gatan. "Ven aca!" gestikulerade han åt sina *compadres* på bänkarna på plazan mitt över gatan. Därefter rusade han tillbaka in i kyrkan för att väcka upp ett halvdussin tiggare och husjungfrur av vilka en del hade sovit i kyrkan.

Någon hämtade Padre Robles. Nu strålade klart, vitt ljussken från de övre fönstren ned över ansiktet på statyn.

"Tårarna — vätskan, fanns där under ögonen", berättade Padre Robles för mig. "Först trodde jag att det var ett trick av några rackarungar från gatan. Men så såg jag att tårarna faktiskt vällde upp från nederdelen av ögongloberna och föll utför kinderna. Jag tog litet av vätskan på ett finger och smakade. Det var salt i det. Jag har smakat på några av min livstids egna tårar, och jag vet hur tårar smakar. — — — Och det var inte så att belysningen var skum där, och vi var tillräckligt nära för att se. Solskenet föll rätt ned på jungfruns ansikte."

UR INNEHÅLLET:

Bill Starr:

- Gråtande Maria i Ciudad Mier.... 1

Carol Honey:

- Världens undergång 3

Poul Goos:

- Vad är psykografi?..... 4

- Om helvetets non-existens..... 5

- Finns Gud eller är det bara slummen?.. 5

- Undermedvetandets makt 7

- José Arigo 8

- Tony Agpaoa 9

James Kemple:

- Tefatens framdrivningsmetod 11

Antonio Ribera:

- UFO-baser under världshavets yta? 12

- Nya böcker 16

Nu hade en del nyfikna bybor skockat sig vid kyrkdörren, andra trängdes på gatan utanför kyrkan, och små grupper hade samlats under apelsinträden på plazan.

Padre Robles undersökte väggarna intill statyn för att se efter om det kunde finnas dag eller fuktighet kondenserad på dem. Men väggarna var torra och uppvärmda av solen. Statyn själv var inte kallare än den omgivande luften, redan värmd och gjord torr av den uppgående solen som var så skinande het att den tycktes bleka själva himlens blåhet. Padren som var besluten att få veta sanningen, klättrade upp på kyrktaket och undersökte om där fanns något vatten, fastän det inte hade varit några moln på himlen i denna halvökentrakt under flera dagar.

Underrättelse om "miraklet" spred sig till det närliggande Ciudad Aleman och över floden till Roma, Texas. Mexikanare och skådelystna amerikaner samlades för att titta. Under månader kom folk så långt ifrån som Monterry, Mexico, 150 miles åt väster, och från Mexico City och San Antonio, Texas.

"Under tre hela dagar föll tårarna", uppgav Padre Robles, "därefter rann de med avbrott under flera veckor, sedan endast då och då. Mot att tidigare tio församlingsbor om dagen hade varit kyrkans genomsnitt, hade den nu hundratals varje dag i veckor. Jag försökte allting för att finna ut varifrån vätskan kom. Statyn är över 200 år gammal, gjord av solitt trä — hårt spanskt virke. Den renoverades och målades för några år sedan. Där finns inga rör eller hemliga reservoarer."

När jag talade med Padre Robles i hans nya tjänst i Reynosa, var han övertygad om att tårarna var äkta, fastän han inte kunde erbjuda någon förklaring till varför jungfrun grät eller vad för slags budskap, om något, detta var till mänskligheten. Han kunde endast spekulera.

"Det var inte långt innan president Kennedy mördades", sade Padre Robles. "Många tror att tårarna hade någonting att göra med mordet på Kennedy. Jag vet inte. Jag försökte alla tänkbara vägar för att hitta en naturlig förklaring på fenomenet. Där var jag, en präst som tror på mirakler, och när jag såg ett, vad var det första jag gjorde? Jo, jag gick omkring och betvivlade det och försökte göra det till en lögn. Men, jag kan tala om för dig, *Amigo*, att efter några dagar var det svårt för mig att tvivla. Nu, efter månader av övervägande, när uppståndelsen lagt sig, tror jag att det

var ett underverk; dess syfte var att få folk att visa större hängivenhet och att göra väl mot varandra mer än hittills och sluta upp med att förorsaka varandra så mycket onödigt elände och lidande. Det är vad jag tror om detta som hände i min församling och min kyrka. Jag tror att tårarna utgöts vid åsynen av människors onödiga grymhet gentemot andra."

Jag besökte själv kyrkan flera gånger med avsikt att få ett fotografi av tårarna på jungfru Marias ansikte. Till slut gav jag mitt telefonnummer till Moreno Longoria, son till hotelldirektören där, med instruktion att ringa mig om och när man kunde se några tårar.

I juli, 1964, for jag på Longorias kallelse till Ciudad Mier och fick mina fotografier. Vid denna tid var fenomenet ingen nyhet längre, och endast tre eller fyra troende och ett dusin barn rörde sig fram och åter i de kalla, mörka kyrkgångarna.

Under resan hem besökte jag en gång Padre Robles i Reynosa. Flera månader hade gått, men han var densamme, tystlåten och anspråkslös.

"Allt jag vet, är att det hände medan jag var där", sade han än en gång till mig. "Jag kontrollerade alla möjligheter till förklaring som jag kunde tänka mig. Tårarna fanns där på träskulpturen, och jag kan inte förklara hur, utom på grundval av något övernaturligt. Jag vet att det inte är populärt att tro på övernaturliga ting i vår moderna tid."

"Förekom det några helbrägdagelser?"

"Två eller tre. Det var Carlos Gonzales från Monterry. Släktingar sade att han var blind och han hade alla en blinds kännetecken när han kom. När han gick, såg han uppenbarligen lika bra som jag. Så var det en krympning från Cerralvo och en från General Bravo cirka 75 miles härifrån sederut."

"Blev båda botade?"

"Fullständigt, såvitt jag kunde se. De är de enda fallen som jag känner till."

"Biskopen från Monterry, vad sa han?"

Padre Robles ryckte på axlarna. "Det som kyrkan alltid säger — 'vanta och se'. De menar att om det är en stor och betydelsefull sak, kommer det att bli känt. I annat fall försvinner det i glömska."

Åter ryckte padren på axlarna. "Finns det någon bättre väg?"

Ja, finns någon bättre väg, undrade jag medan jag färdades över den tröga Rio Grande tillbaka till 1900-talet.

SÖKAREN

Nr 6 — 1965 — Årgång 2

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonton 70 60 47

Tel: 325490

PRENUMERATIONSPRISER:

Helår (8 nr) 14:—
Halvår 7:20

I Finland, Danmark och Norge kan prenumeration ske med check som sändes i brev under SÖKARENS adress, eller med internationell postanvisning, varvid priset blir det i Sverige gällande.

Prenumeration kan även ske genom Akademiska Bokhandeln, Postfack 128, Helsingfors, postgiro 5333, (helår mk 10,—, halvår mk 5,25), Esperanto-Boghandel, Ellemarksvej 12, Aarhus (helår d.kr. 22:—, halvår d.kr. 11:25) och I. T. Martinsen, Welhavensg. 66, Bergen, postgiro 71377 (helår n.kr. 22:—, halvår n.kr. 11:25).

Annonspriser:

Helsida 145:—, halvsida 80.—,
kvartssida 45:—,

småannonser 1:30 per spaltrad

Eftertryck kan medgivas efter kontakt med utgivaren.

Tryckt av: Samuelsons Grafiska AB Älmhult

Detta var i juli, 1964. Jag har sedan dess inte hört något om att jungfrun skulle ha gråtit igen.

Folket i Ciudad Mier har intagit samma attityd som biskopen, Padre Robles och kyrkan — de vill vänta och se.

Från FATE Magazine, Evanstone, Illinois, USA, med särskilt tillstånd.

Anm. Vem kan här rätt döma om sanning eller lögn eller självbedrägeri? Säkert ingen som läser historien i dess svenska översättning. Men DET MYSTISKA är en realitet. Naturlagarna håller inte ihop vår verklighet på ett så stramt sätt som vi tänkt. Ibland sker genombrott. Inser vi detta, framstår ingenting — utom det självmotsägande — som orimligt.

Om skulpturen grät — varför skedde det då? Det vet väl ingen. Kanske finns det en djup mening med *allt*, kanske betyder ingenting någonting — djupare sett — inte ens att en trästaty i Ciudad Mier gråter . . . Ingen vet.

ANNA-LISA HELLE 9 ARTIKLAR FÖR DEN SÖKANDE NUTIDSMÄNNISKAN

"Är Du tvivlande, osäker, rotlös? Då får Du förgäves söka efter en mera angelägen skrift än denna. En säker Vägvisare på den av människor mörklagda Vägen!" E. N.

Erhålls mot postförskott direkt från författarinnan, adr: Glasmålarvägen 8, Enskede.

Häfte kr 7:50 + porto

CAROL HONEY:

VÄRLDENS UNDERGÅNG

Den 30 augusti 1954 utsändes brev med följande innehåll till ett flertal redaktörer och publicister: "Jag har fått ta del av informationer av så kolossal natur att, om de accepteras som sanna, ställer de science fiction fullständigt i skuggan och måste anses ha den allra största betydelse för oss som lever på denna planet . . . Det . . . är . . . med en känsla av sakens oerhörda vikt som vi ställer dessa upplysningar till amerikanska publicisters förfogande för att de må göra sitt val, acceptera eller förkasta, slänga i papperskorgen eller trycka. De lämnas på en 'take it or leave it'-basis." (Detta utdrag är bara en liten del av brevet ifråga, som var sju sidor långt.)

Brevet hade författats av dr. C. A. Laughead, anställd vid Michigan State College Hospital, och innan händelserna nått sitt slut, uppmanades han att begära avsked.

Dr. Laugheads informationskälla var mrs. Dorothy Martin, boende i Oak Park i Chicagos utkanter. Mrs. Martin påstod att hon hade kontakt med "Sananda från planeten Clarion" som senare avslöjade för henne att han var ingen mindre än Jesus Kristus själv. Mrs. Martins förbindelse med Sananda skedde medelst automatisk skrift, och det tillkännagavs att våldssamma katastrofer skulle inträffa den 21 december 1954. Bland annat skulle det bli jordbävningar på öst- och västkusten, Michigansjön skulle översvämma Chicago, och Atlantis och Mu skulle stiga upp ur havet. Föränta staterna skulle brytas i två delar.

Brevet som skickades ut till redaktörerna och publicisterna, kulminerade i en förutsägelse om "Kristi återkomst" och "världens undergång". Mrs. Martin avslöjade också att Sananda, som i själva verket var Jesus Kristus, också var Orthon som George Adamski mött i Kalifornienöknen. Naturligtvis var alla dessa "upplysningar" ren fantasi, men mrs. Martin och dr. Laughead trodde blint på dem.

De som studerat flygande tefatsmysteriet genom åren, kommer säkert ihåg ovannämnda händelser, ty de erhöill stor publicitet på sin tid. Vad de flesta inte vet, är att några forskare från Minnesotauniversitetet förenade sig med Martin-Laugheadgruppen, uppträdde som vanliga troende och gjorde, ovetande för de andra inom

gruppen, noggranna anteckningar om alla händelser, budskap och reaktioner hos de inblandade. Allt som skedde, är samvetsgrant nedtecknat ända fram till (och efter) det att profetiorna visat sig inte gå i uppfyllelse.

Dessa uppteckningar har nyligen publicerats av Harper and Roe, *When Prophecy Fails*. I boken har mrs. Martin och dr. Laughead getts fiktiva namn i likhet med alla andra inblandade samt alla platser, men i övrigt är det en noggrann redogörelse för vad som skedde.

Jag har hittills särskilt rekommenderat endast ett fåtal böcker, men den här boken är det enligt min åsikt önskvärdt och nödvändigt att envar som intresserar sig för flygande tefat, läser, och förmodligen är det den viktigaste bok som jag någonsin rekommenderat. Den är mycket angelägen just nu, eftersom flera olika tefatsgrupper följer samma väg som dr. Laughead och mrs. Martin och går mot samma slut.

Den som vill ha tillräcklig kunskap för att rädda sig själv från att bli offer för dessa krafter, läs för all del denna bok; gör mer än det: studera den! Boken är skriven av Leon Festinger, Henry W. Riecken och Stanley Schachter, forskare vid Minnesotauniversitetets avdelning för undersökning av sociala relationer och publicerades ursprungligen av University of Minnesota Press.

Vid slutet av det händelseförlopp som skildras i boken, sålde medlemmarna i gruppen alla ägodelar och förberedde sig på att bli upptagna och räddade av flygande tefat. De avslägnade alla metallföremål från sina kläder och väntade . . . och väntade . . . och väntade. Förstahandsobservationer av dessa människors reaktioner när de blev medvetna om att de blivit vilseledda, ges i detalj. De här människorna var uppriktiga; de trodde verkligen att de hade kontakt med folk från högre planeter. De trodde att "budskapen" var äkta. De befann sig i precis samma falska belägenhet som de flesta tefatsgrupper i dag. Vad händer med dessa människor när de ställs inför avgörande bevis på att de har blivit vilseledda? Så här står det i kapitel I, *Ofullbordade profetior och svikna frälsare*, med avseende på den frågan:

"Men människans resurser räcker längre än till att blott skydda en tro.

Antag att en individ tror på någonting med hela sin själ; antag vidare att han har ett engagemang i sin tro, att han har vidtagit oåterkalleliga åtgärder på grund av den; antag slutligen att han ställs inför bevis, otvetydiga och obestridliga bevis, på att hans tro är oriktig — vad kommer att hända? Individen kommer ofta ut ur detta inte endast oberörd utan till och med mer övertygad om sanningen i sin tro än någonsin förut. Ja, faktiskt, det kan hända att han till och med visar en ny iver i att övertyga och omvända andra till sina åsikter. Hur och varför uppkommer denna reaktion på motbevis? Det är den frågan som den här boken samlar sig kring."

Det har alltid varit ett historiskt faktum att när en tro visats vara oriktig, har en del av de inblandades iver ökat oerhört i stället för att ta slut. Hur detta kan hända, är mycket bra förklarat i den här boken. Vi kan nu förstå varför så många tefatsgrupper och religiösa kulturer har fortsatt att blomstra och bli starkare sedan vissa trosföreställningar motbevisats eller bedrägeri från ledarnas sida avslöjats.

Vi finner än i dag tefatsklubbar som faktiskt tror på budskap som mottagits via trans eller automatisk skrift och som följer instruktionerna blint. Ibland kan detta vara mycket nedslående för dem av oss som har arbetat hårt för att upplysa folk om de påtagliga och realistiska fakta som finns om dem som kommer från andra planeter. På det här sättet uttryckte en av mina medarbetare det i sitt månatliga nyhetsbrev för Australien: "Läsarna borde vid det här laget veta vad vi menar med psykiskt! Det är raka motsatsen till vad detta nyhetsbrev representerar; inte heller har det någonting att göra med den UFO-forskning som ännu bedrivs av olika staters myndigheter. Var är den punkt från vilken man kan fortsätta, när så många läsare ännu förvränger vad som sägs så att det skall passa deras egna åsikter, fortsätter att tala om sin senaste subjektiva kontakt med rymdmän eller uppmanar oss att läsa de senaste psykiska informationerna om tefat! Man börjar misstänka att om dessa läsare hade den goda turen att komma i lag med verkliga rymdbesökare,

(Forts. på sid. 6)

VAD ÄR PSYKOGRAFI?

Av Poul Goos

Det är inte så värst troligt att ni kan besvara den fråga som står över dessa rader, men låt det vara er till en tröst - att det är det heller ingen annan människa på denna jord som kan!

Naturligtvis vet vi vad man *menar* med ordet, dvs vilket begrepp det är ett uttryck för, men det är ju inte det samma som att veta *vad* psykografi är, dvs vad det är som i verkligheten sker under ett psykografiskt experiment. Men just vår absoluta ovetenhet är en utmaning. Tack vare vår tredje (och viktigaste) grunddrift, "utvecklingsdriften" - av Emile Meyerson karakteriserad som vårt intellekts strävan efter förståelse-utöver det om vilket vi är ovetande, alltid en särskild dragningskraft på oss, och då de psykografiska experimenten dessutom är så lätta att utföra, finner vi däri förklaringen till att så många människor hänger sig åt psykografi och att det även bedrivs som en slags sällskapslek. Ty psykografi är ju bl. a. detta att "få glaset att gå" - eller planchetten att skriva - och otaliga unga flickor har "frågat glaset" om, när och med vem de skall bli gifta utan att ana att de i verkligheten och djupast sett har utfört ett intressant psykiskt experiment.

Men just därför att detta "att få glaset att gå" är så utbrett, torde det vara på sin plats att ge en objektiv redogörelse för fenomenet och undersöka vilka arbetshypoteser vi kan uppställa för att ge en sannolik förklaring till det.

Psykografi är alltså namnet på det fenomen som experimentellt frambringas av att man får planchetten, ouijabordet eller helt enkelt ett vanligt dricksglas att röra sig och stanna upp vid olika bokstäver, varvid det kan stavas olika ord, och man - som den spiritualistiska hypotesen lyder - "kan få meddelanden från andevärlden". I praktiken sker detta på följande sätt: Planchetten är en liten trekantig platta med små ben som är försedda med hjul. Mediet - eller vilken som helst annan experimentator - lägger sin hand eller bara ett finger på plattan, och det händer då att den börjar röra sig och vandra från bokstav till bokstav, som i förväg skrivits i en cirkel på exempelvis en pappskiva. Planchetten kan också vara försedd med en blyertspenna vid den ena trekantsspetsen och kan då direkt nedskriva meddelanden utan att behöva vandra runt från bok-

stav till bokstav. Med glaset går det till på samma sätt. Man kan till exempel på en pappskiva skära ut en cirkelrund öppning på ca 1/2 meter i diameter, och längs kanten skriver man så bokstäverna, talen samt ett "ja" och ett "nej". Bokstäver och tal behöver inte stå i ordningsföljd utan det går lika bra om de är skrivna i helt godtycklig ordning. Man ställer så glaset (i regel med botten upp) på det släta bordet inne i pappskivans utskärning. Deltagarna i experimentet (eller mediet) lägger ett finger *helt lätt* på kanten av den uppåtvända botten, och kanske kommer då glaset snart att börja rotera runt i utskärningen för att plötsligt ge sig iväg och stanna vid en bokstav - och därifrån direkt till annan osv, varvid ord framkommer.

Folk som inte känner så väl till experimentet, förklarar ofta hånfullt att de "tror inte på sådana saker" och hävdar att det är den eller de personer som vidrör glaset, som stöter till det eller leder det. Bevars, det *kan* det naturligtvis också vid en del tillfällen vara, men det är mycket lätt att komma till klarhet om att denna teori i regel inte håller streck, och det kan nämnas att själva fenomenet att "glaset går" är ett vetenskapligt bekräftat faktum - bl. a. vid försök på Köpenhamnsuniversitetets psykologiska laboratorium. För övrigt är psykografi ett välkänt och urgammalt fenomen, ja salig Pytagoras använde sannolikt psykografen omkring år 500 före Kristi födelse.

Det sker alltså faktiskt något - men *vad* det är som i verkligheten sker, kan vi ännu inte ha någon säker uppfattning om. Låt oss då först samla ihop de fakta som tusentals experiment kan förse oss med, och se efter om vi kan sluta oss till något eller om de kan förse oss med en användbar arbetshypotes för vidare undersökningar.

Det första man lägger märke till, är att det ingalunda är alla människor som kan få glaset att gå. Det sitter t. ex. en krets på fyra-fem människor vid bordet. Var och en håller en finger-spets lätt mot botten på det uppochnedvända glaset som står på bordet mellan dem, och naturligtvis vaktar alla på alla för att tillse att fingrarna nu på precis samma sätt berör glaset

(Forts. på sid. 14)

MATERIALISATIONER

"Det var verkligen skakande. Det måste ha varit minst ett dussin materialisationer. En del materialiserade sig två gånger." Sa spiritualisten och mediet Douglas Johnson till *Psychic News* reporter efter hemkomsten till England från en vistelse i Sydafrika, där han bl.a. fått vara med om en materialisationsseans med Alec Harris som medium.

Seansen började med bön och psalmsång, och snart hördes en del anderöster. Johnson satt ca tre fot från mediet och kunde se Harris sitta i trans i kabinettet när draperierna drogs ifrån och en enorm nordamerikansk indian steg fram. Han var magnifik i full fjäderskrud. Johnson kunde knappt tro sina ögon när figuren majestätiskt gick fram ur kabinettet och skakade hand med deltagare i cirkeln. Omedelbart efteråt följde ännu en materialisation - sammanlagt blev det minst 12 fullständiga materialisationer i storlek varierande från människor på över sex fot till en liten, liten cockneypojke. När figurerna kom ut från kabinettet tycktes de draperade i en ektoplas-misk slöja, som de lyfte bort från ansiktet, när de hälsade på sittarna. Deras ansikten lyftes också upp mot det röda ljuset i seansrummet så att alla kunde se dem klart. Mediet i trans kunde iakttagas inne i kabinettet under tiden.

En avliden make till en kvinnlig seansdeltagare materialiserade sig och omfamnade sin hustru. Denne man hälsade även på Johnson som säger att "hans handskakning var varm och levande".

Men höjdpunkten av seansen blev för Johnsons del när en liten, leende kines trädde fram. Denne uppmanade Johnson att resa sig upp, och de höll varandras händer. Johnson kände omedelbart igen sin andeledare, Chang, som han tidigare sett klärvoajant då och då. Chang sa några uppskattande ord till Johnson innan han försvann.

En del av fantomerna gick tillbaka in i kabinettet, men en försvann genom golvet mitt för åskådarnas ögon. En bildades utanför kabinettet i allas åsyn ur ett moln av ektoplasma.

Johnson som varit med om materialisationsseanser med andra medier, sa att detta var den absolut bästa.

Kommentar: En del psykiska forskare ifrågasätter om det verkligen förekommer äkta materialisationsfenomen, professor Schjelderup i *Den dolda människan* t.ex. Sådant tvivel torde inte vara grundat på goda insikter i dessa ting. Men är det verkligen avlidna som materialiserar sig?

OM HELVETETS NON-EXISTENS

Att föreställningen om en hemsk förvisningsort på "andra sidan" har en vid utbredning bland kristna, är säkert. Man kan ofta höra hänvisningar till denna plats i predikningar, och en del böcker har också skrivits, där helvetets existens hävdas. En sådan är *Från andra sidan* av Fred Pfeifer som kom ut på Evangelipress förlag i Örebro 1961. Författaren vill bevisa helvetets existens utifrån en del människors upplevelser i ett tillstånd mellan liv och död, då de varit som döda för sin jordiska omgivning men vaknat till liv och kunnat berätta om både himmel och helvete.

Ur den nämnda bokens förord kan vi citera: "Dessa vittnesbörd, syner och upplevelser har hämtats från många olika källor. Syftet med denna samling är att komma de ofrälsta till hjälp i deras fara och förlorade ställning och bli en vägledning till deras räddning. Hans namn till ära och pris, som har gjort allt för vår eviga frälsning och salighet, så att vi kan undkomma det eviga pinorum-mets obekräftliga fasor — — Det är mitt hopp, att med dessa händelser, som här skildras väcka en uppriktig längtan hos läsaren att fly från den tillkommande vreden — — så att de redan nu börjar lova Honom, som har köpt oss och renat oss från våra synder i sitt eget dyra blod."

Det sägs att bibeln "är full av övertygande bevis på såväl himmelens som helvetets existens".*) Bibelställen som åsyftas är Luk. 16:19—31, där vi bl. a. läser: *När han nu låg i dödsriket och plågades, lyfte han upp sina ögon och fick se Abraham långt borta och Lasarus i hans sköte. Då ropade han och sade: 'Fader Abraham, förbarma dig över mig och sänd Lasarus att doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min tunga, ty jag pinas svårt i dessa lågor.' Men Abraham svarade: 'Min son, kom ihåg, att du, medan du levde, fick ut ditt goda och Lasarus däremot vad ont var; nu åter får han här hugnad, under det att du pinas.' Vidare Mark. 9:42—50 med bl. a. följande ord: *Om nu din hand är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet lytt än att hava båda händerna i behåll och komma till Gebenna, till den eld som icke utsläcks.* Likaså Matt. 25:39—46, varifrån vi citerar: *Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar.* I samtliga fall är det Jesus som talar.*

Det måste sägas att bibeln vad gäller "andra sidan" är oklar och motsägelsefull. I Luk. 17:35—37 kan vi läsa: *Två kvinnor skola mala tillhoppa; den ena skall bli upptagen, den andra skall lämnas kvar. Då frågade de honom: 'Var då, Herre?' Han svarade dem: 'Där den döda kroppen är, dit skola ock rovfåglarna församla sig.'* Men vid ett annat tillfälle säger Jesus: *Men agnarna skall han (Gud) bränna upp i en eld som icke utsläcks.*

Man vet nu inte varken om Jesus från Nasaret var fullkomligt upplyst eller om han är rätt citerad i bibeln eller om han menat det ovanstående bokstavligt eller bildligt. Att grunda bevis för helvetets existens på bibelcitaten är därför ett brott mot det elementäraste förnuft.

FINNS GUD ELLER ÄR DET BARA SLUMPEN?

Författaren Erwin Gripenberg gjorde i DN i våras en del anmärkningar till en artikel av docenterna Bertil och Marianne Rasmuson, vilken publicerats under rubriken *Naturligt urval eller planerad evolution*. Gripenberg skriver bl.a. med tanke på vissa stora och mycket komplicerat byggda molekyler "av DNA-typ", vilka spelar en genetisk roll under utvecklingen, att förändringar i molekylerna lyder under kvantmekanikens lagar och kan sannolikhetsberäknas efter gängse principer, enligt uppgift från professor W.Heitler i Zürich, vilken är specialist på tillämpningen av kvantmekaniken på de kemiska bindningarna hos molekylerna. Heitler framhåller att om en ekorre t.ex. uppkommit genom slumpartade mutationer (språngvisa förändringar i arvsanlagen) får man förutsätta att därtill fordras, lågt räknat, en bestämd anordning av minst 28 av de 10 000 kedjeelement som bildar de för arvsanlagen typiska makromolekylerna. Om man räknar med 7 kedjor av varje slag av de fyra grundtyper som finns, är den matematiska sannolikheten för att den rätta kombinationen skall uppstå så att en ekorre bildas, lika med 1:10¹⁴, dvs det är en chans av 10 multiplicerat med sig självt 14 gånger. Talet är så stort, skriver Gripenberg, att det inte går att laborera med det på ett vettigt sätt inom ramen för de 10⁹ år som antas vara maximum för det organiska livets utveckling från de primitivaste formerna till vår tids mest komplicerade. Det naturliga urvalet och Heitlers resonemang utesluter varandra. Och då svaret på frågan

Det kan också invändas att i citaten talar Jesus inte om någon *evig pina*. Det sägs blott att *elden* är evig. Dessutom: vad händer då en kropp införes i eld? Jo, den *förintas*. I Markus 9 citerar Jesus Skriften och säger att *deras* (de till Gehenna förvisade) *mask* (likmask) *icke skall dö och elden icke utsläckas*. Att deras mask icke dör, kan vara en suggestiv bild som Jesus använde för att få människorna att förstå allvaret i Guds fördömande av synden. I alla händelser kan man från dessa bibelställen inte bevisa att det verkligen finns ett brinnande helvete i gammal mening.

Existensen av ett helvete med evig, ousäglig pina skulle innebära att djävulen är Gud och att det vi har me-

(Forts. på nästa sida)

naturligt urval eller planerad evolution? måste bli i hög grad riktningsgivande för hela den mänskliga kulturutvecklingen (!) borde problemet inte avfärdas utan en antydning om att det finns allvarliga invändningar mot teorin om en slumpartad utveckling. Marianne Rasmuson svarade i samma nummer bl.a. att det för närvarande är föga givande att anlägga kvantitativa aspekter på evolutionshastigheten med utgångspunkt från kvantkemiska beräkningar, ty det är flera olika processer som kan leda till ärftliga förändringar och sannolikheten för deras uppkomst kan inte antas vara konstant under alla förhållanden. Man känner t.ex. till fysikaliska agenser och kemiska substanser som ökar frekvensen av mutationer och det kan under tidigare utvecklingsskeden ha förekommit flera sådana agenser än nu. Hon antyder också att den genetiska skillnaden mellan olika arter kanske inte är så stor och meddelar att en del genbyten har en mycket stor effekt.

Till meningsutbytet mellan Gripenberg och Rasmuson kan sägas att det ju inte endast är fråga om att t.ex. en ekorre består av så och så många ändamålsenliga och samverkande detaljer - den är som typ (art) *till alla delar* ändamålsenlig. Dessutom finns det inte bara ekorrar utan ett oräkneligt antal andra ändamålsenliga former, och förekomsten av dessa tillsammans torde göra det ännu mer osannolikt att slumpen är vår fader. Sedan kan man även anmärka att också Rasmuson anlägger kvantitativa aspekter i det hon ju inte kan bortse från tidsdimensionen i vilken förändringarna äger rum och hon ju faktiskt menar att en tillräcklig mängd förändringar i arvsanlagen har förekommit, fastän hon över huvud inte bryr sig om frekvensproblemet.

nat med Gud, inte finns. Gud vore då *allond*, och även vistelsen i paradiset vore en plåga, eftersom varelserna där skulle veta att anhängare och vänner till dem led evig pina i helvetet. Och om de inte upplevde sina vänners öde som en plåga, skulle i så fall Gud-djävulen ha frälst endast individer av sitt eget slag, sadister, och de verkligt fint kännande människorna skulle ej ha kommit till sadisternas paradis.

Det är ett märkligt psykologiskt fenomen att helvetestron kan vinna anhängare bland folk som vill vara psykiskt sunda. Märklig är också den "förvisning" om frälsning för egen del som finns hos helvetestroende. En förklaring till att sådana besynnerliga föreställningar kan slå rot i en människas själ, är väl bl. a. diffusa tankevanor, obenägenhet att dra ut konsekvenserna av en idé, oförmåga att leva sig in i "helvetets omständigheter".

Som nämndes ovan har en del människor som befunnit sig i ett tillstånd av djup medvetlöshet — de har synts som döda för sin jordiska omgivning — vaknat till liv och berättat om himmelen och helvetet som de upplevt som *verkligheter*. I *Från andra sidan* beskrivs flera likartade fall, men vi skall stanna för ett av dem. Det var en fånge, George Lennox, en hästtjuv från Jefferson County i USA, som arbetade i en kolgruva, när taket störtade in och begravnad honom. Efter ett par timmar upptäcktes han och tycktes vara död. Läkaren förklarade att livet flytt. Kroppen tvättades och sveptes, men när han skulle bäras till kistan, snavade en av bäarna och tapade "likt", som slog huvudet i golvet och började stöna. Snart öppnade han ögonen, och han kunde berätta om en mycket egendomlig upplevelse han haft. Här kan endast anges en del av innehållet i den.

Lennox mötte en varelse som "liknade på något sätt en människa men var mycket större än någon mänsklig varelse jag sett. Han måste ha varit åtminstone tio fot lång. Han hade stora vingar på ryggen. Han var svart som det kol jag brukat gräva, och var fullständigt naken. I handen hade han ett spjut — — — Hans ögon lyste som eldklot — — — Med den fruktansvärda röst jag ännu tycker mig höra, tillsade han mig att följa honom. Han sade, att han skickats för att vara min vägvisare på färden."

Det var alltså en djävulsgestalt som tog hand om Lennox. De kom fram

till ett stort berg och på bergväggen kunde Lennox tydligt urskilja orden "Detta är helvetet".

"Jag hörde min vägvisares tunga fotsteg och kunde på det sättet följa efter honom. Hela vägen kunde jag höradjupastönandensom från döende. Längre fram steg dessa stönanden, och jag kunde tydligt höra rop på vatten, vatten, vatten. Då vi kom till en annan port och gick genom den, kunde jag höra vad som tycktes vara en miljon röster, och ropet gällde vatten, vatten."

"Han kom för att meddela mig mitt blivande öde. Han talade med en röst, som slog mig med skräck. — Du är i helvetet, sade han — för dig är allt hopp ute. Då du gick genom berget på din färd hit, hörde du de fördömdas stönanden och skrik, när de ropade efter vatten för att svalka sina förtorkade tungor. Längs den här gången är en dörr, som leder ut till sjön av eld. Detta skall snart bli ditt öde. Innan du förs till denna plågas plats för att aldrig mer komma upp ur den — för det finns inget hopp för dem som kommer dit — tillåtes du stanna på denna öppna plats, där det tillåtes alla fördömda att få se, vad de kunde ha fått njuta av i stället för vad de måste lida." (Lägg märke till den infernaliska sadismen i proceduren!)

"Högt ovanför mig och långt borta såg jag den underbara stad, som vi läser om i Bibeln. Hur underbart vackra var inte dess vägar av jaspis. — — — Stora mängder av änglar gick ut och in genom stadens portar och sjöng så underbara sånger."

"Rakt framför mig, så långt ögat nådde, såg jag denna verkliga syn av eld och svavel. Våldiga böljor av eld rullade över varandra, och stora vågor av glödande flammor bröts mot varandra och slog högt upp som vågor på ett hav i våldsam storm. Jag kunde se mänskliga varelser lyftas högt upp på vågornas kammar för att sedan kastas ner i denna hemska eldsjös avlägsnaste djup. När de för ett ögonblick befann sig på toppen av dessa hemska böljor, var deras förbannelser mot en rättvis Gud (! ! !) förfärande (! ! !), och deras ömkliga (! ! !) rop efter vatten hjärtskärande. Detta våldiga område av eld genljöd av dessa fördömdas klagorop."

(Utropstecknen av red.)

Emellertid slog Lennox upp ögonen i fängelsets sjukhus. Han sa: "Jag upplevde allt detta, och jag är lika säker som att jag lever, att det finns en himmel och ett helvete, som vi läser om i Bibeln."

Lennox och andra har säkert upp-

levt vad de berättat om. Tydligt kan en människa, när hon befinner sig i ett tillstånd av mycket djup medvetlöshet, ha drömmartade upplevelser som har en så stark verklighetsprägel att de uppfattas som verklighet av samma slag som den vanliga sinnliga verkligheten. Fenomenet är intressant. En viktig iakttagelse är att innehållet i upplevelserna alltid väl svarar mot den upplevandes dagsmedvetna föreställningar om livet på "andra sidan": de som tror på ett helvete, får "se" detta. Bland spiritualister förekommer liknande fenomen. Det kallas hos dem *astral projektion*. Även i dessa fall befinner sig den upplevande i ett tillstånd av djup medvetlöshet, han har "gått i trans". Men: spiritualisternas erfarenheter av "andra sidan" är helt annorlunda än dem som här beskrivits. För studium kan hänvisas till *Livet i andevärlden* av Frederick C. Sculthorp (Excelsior). Som ett resultat av spiritualisternas ljusare syn på livet efter detta, är upplevelser av "andra sidan" inom deras krets annorlunda än de helvetestroendes: enligt spiritualismen kommer en avliden

(Forts. på nästa sida)

VÄRLDENS UNDERGÅNG (Forts. fr. sid. 3)

skulle de överge dem för någon gammal mystiker, klädd i paltor, som predikar någon 'ny filosofi' runt gathörnet!"

Hur många människor i dag gör inte precis detsamma som de människor som nämns i *When Prophecy Fails*. De följer föregivna rymdmänniskor vilka i verkligheten är skapelser av mänskliga sinnen här på jorden. De följer Aetherius, som antas vara från Venus, Sananda, som antas vara Jesus Kristus, kosmiska Mästare, som antas komma från Mars, sektor 6, själv en påhittad plats. Så har vi Monka från Mars, Ashtar från flera olika planeter, beroende på det inblandade mediet, samt många andra. Ingen av dessa existenser annat än i sina upphovsmäns sinnen här på jorden. Andra exempel är fantasifolk kallade korendier, som antas vara från en planet, kallad Korendor. En författare påstår sig ha fortlöpande kontakt med korendier via sin egen telefonsapparat. Det egendomliga med allt detta är att många sväljer dessa historier och tror på och understöder dem. Vad kommer de att göra den dag då det blir klart att deras tro är falsk?

(Forts. på sid. 13)

UNDERMEDVETANDETS MAKT

Vad är det som verkar vid *healing*, frågar dr. Joseph Murphy i en artikel i den amerikanska spiritualistiska månadstidningen "Chimes".

Var finns healingkraften? Svaret, skriver dr. Murphy, är att kraften finns hos *undermedvetandet*, och varje människa äger den. Det gäller att "ställa in" undermedvetandet så att kraften blir verksam. Detta sker genom en speciell mental attityd: - tro. Vad som skall ske, är att en mental blockering avlägsnas. Hindret för att göra kraften verksam är otro, oförmåga att verkligen tro att det som vi önskar, skall ske. I den stund vi tror, frigöres undermedvetna krafter, och bönen går i uppfyllelse.

Undermedvetandet, rätt inställt, kan hela individens egen organism från alla sjukdomar, hävdar dr. Murphy. Det kan t.ex. omedelbart läka ett brännsår på handen.

Här har vi kanske förklaringen till att en del människor i gamla tider faktiskt klarade eldprovet, dvs att gå med bara fötter på eld för att därmed deras skuld eller oskuld skulle bevisas. De visste att de var icke skyldiga till vad de anklagades för, och de trodde att detta skulle skydda dem under provet - så ställde de då in sitt undermedvetna till den effekten att elden inte brände dem.

Det gäller att föreställa sig det man önskar samt känna inom sig att det skall gå i uppfyllelse. Men om där finns tvivel, kommer detta att nedplanteras i undermedvetandet, vilket då, i det att det anammats vad som kommer till det från "dagsmedvetan-

det", "herren i huset", inte kan verka.

Undermedvetandet är i besittning av obegränsad intelligens och kraft. Man kan därför ha tillit till det. Det är aldrig fråga om att det inte *förmår* tillfredsställa en önskan - frågan är alltid om kraften kan frigöras.

Undermedvetandets kraft skulle kunna vara förklaringen till bönesvar, en förklaring som "skjuter Gud åt sidan" - men man får föreställa sig att den tänkande och viljande ande i vilken allting existerar - Gud - i så fall med avsikt inrättat det så för människan att hennes undermedvetna, dvs de av den normala personligheten inte förnumna skikten av anden, kan verka på befallning från jaget.

En människas lycka skulle då vara beroende av ett effektivt samarbete med undermedvetandet.

"Livets lag är tro", skriver dr. Murphy. "Vad tror du om dig själv, livet och universum? *Det sker dig så som du tror*. - Tro är en tankeakt som gör att undermedvetandets kraft går ut till alla ditt livs faser enligt dina tankevanor."

Det är därför dumt att tro att något skall skada dig. Det är inte den yttre orsaken som vållar skadan, utan din föreställning som skapar resultatet. "Alla dina erfarenheter, alla dina handlingar och alla händelser och omständigheter i ditt liv, är endast åter speglingar och reaktioner på dina egna tankar."

Dr. Murphys åsikter kan verka överdrivna, men det torde ligga mycken sanning i dem. Många andra har haft och har samma syn och den har inte tillkommit av en slump. Det finns åtskilligt som talar för den.

OM HELVETET (Forts. fr. föreg. sida)

till sådana trakter i andevärlden som svarar mot hans egen mentalitet och hans intressen, varvid han också själv *skapar* sina omgivningar, ofta som en kopia av jordiska förhållanden. Spiritualisterna anser ju att andevärlden, så som deras folk upplevt den, har en objektiv existens, att de människor och byggnader o. s. v. som finns där, äger tillvaro i lika hög grad och på samma sätt som vår sinnevärlds varelser och ting, men detta kan ju ifrågasättas. Vad vi vill komma fram till här, är medvetlöshetssynernas tydliga *beroende av den upplevandes egen personlighet och tro*. Därför äger de erfarenheter som beskrivs i Pfeifers *Från andra sidan*, ingen beviskraft.

Även Friedrich Jürgenson berättar — i *Rösterna från rymden* — om en liknande upplevelse av "andra sidan": kapitel 25, *Mina upplevelser i Hades*.

Han uppfattar sina erfarenheter som verkliga besök i Hades, i "den klarvakna drömmens tillstånd". "Mina upplevelser var så intensiva, så verkliga och levande, att jag, när jag senare fick bekräftelse på dem genom ljudbandet, nästan tyckte att detta tekniska bevis var överflödigt." Jürgenson upplevde "andra sidan" på ett sätt som är likt spiritualisters erfarenheter. Missionären Aron Andersson däremot berättar i *Rycket ur dödens käftar* (Westerbergs förlag, 1959) om en upplevelse av helvetet i samma stil som den som står att läsa i Pfeifers bok. "Jag såg en oräknelig människoskara ligga på marken vilken brann av eld, och denna eld gick igenom människornas kroppar. Något mer fruktansvärt kan inte tänkas — — —"

En av helvetestrons mest medvetna företrädare i Sverige är Per Glanell, Postlåda 420, Edsbruk, vilken driver

en rörelse som han kallar *Nobel Religion*. Det finns en skrift av honom som heter *Gehenna* och som kan erhållas gratis — eller till valfritt pris — från ovanstående adress. Glanell är inte obegåvad. Hans kritik av kristendomen och dess företrädare är ofta dräpande riktig. Den svenska han skriver, är suggestiv och uttrycksfull. Stora delar av den nämnda skriften har konstnärligt värde.

Glanell betygar att Buddha, Kristus och Muhammed i sin förkunnelse var fullständigt överens om 1. helvetets existens, 2. helvetets fruktansvärda plågor, 3. helvetesstraffens långvarighet, 4. helvetesstraffens orsak — onda gärningar eller uteblivna goda gärningar och otro, 5. helvetet ingår som en fundamental del i undervisningen, 6. helvetet undkommes endast genom en rättfärdighet som ligger betydligt högre än den, som gäller för en juridiskt sett oförvitlig medborgare, 7. majoriteten av människorna går till helvetet, 8. samma punkter gäller också för himmelriket eller paradiset med vederbörliga ändringar till det positiva: 2. lycka, 4. goda gärningar, 7. ett fåtal.

400 helvetesskildringar på 400 sidor, det är Koranen, Islams heliga skrift, profeten Muhammeds förkunnelse, skriver Glanell. Den buddistiska urkunden, Pali kanon, har skildringar av helvetet som är i beskrivningen utförligare, till innehållet värre och till antalet fler. Den kristna Bibeln "är mer än fyra gånger så stor som Koranen och borde ha över 1600 gehennader för att vara diaboliskt likställd, men inte ens tiondelen finns".

Sin tro på helvetets existens grundar Glanell dels på de nämnda religiösa urkundernas innehåll, dels på visioner av helvetet så som ovan beskrivits.

Att helvetessynerna är beroende av visionärens dagsmedvetna föreställningar av "andra sidan" så att de bildas av det stoff som finns hos psyket, har här ovan framhållits. Att de religiösa urkunderna uttrycker människors *tankar om verkligheten* och inte utgör en exakt *beskrivning av verkligheten*, torde vara klart för en bildad nutidsmänniska.

SM

*) Den citerade författaren misstar sig givetvis beträffande möjligheten att med hjälp av bibeln bevisa något. Innehållet i en bok, vare sig bibeln, koranen eller någon annan, kan ej bevisa något med mindre än där förekommer i intellektuell mening bindande bevisning.

José Arigo bor i *Congonhas del Campo* i det inre av Minas Ceraes, Brasilien. De flesta av denna stads 16.000 invånare arbetar i gruvorna. Arigo föddes i staden, och även han var en tid sysselsatt i gruvorna. Nummer är han anställd i statens tjänst med låg lön. Han har ännu svårigheter med att läsa och skriva.

Arigo gifte sig ung och har fem barn. Med undantag från sitt mediumskap lever han ett normalt liv, intresserar sig särskilt för lokalpolitik och är mycket familjekär. Det enda han särskilt ogillar, är tobak och alkohol.

Han blev först medveten om sin mediumitet när han som liten upplevde att föremål flyttade sig i hans närvaro utan att någon rörde vid dem. I början av sin tid som gift började han höra röster och gå i trans. Hans mediumskap tar sig många uttryck.

I trans talar han tyska, ett språk som han normalt inte har någon kännedom om. Han är klärvoajant. De sjukdomsdiagnoser han ställer, är ögonblickliga och sägs alltid vara korrekta. Ofta ordinerar han mediciner och nämner deras rätta namn. Ibland, säger Jorge Rizzini, en man som filmat en del av Arigos märkliga "operationer", har flytande mediciner materialiserats i fullt dagsljus.

"Operationerna" utföres alltid utan vanliga kirurgiska instrument, antiseptika och bedövningsmedel. De görs alltid snabbt och medan helaren är i transtillstånd. Arigo har också förmåga att stämma upp blodflödet. Ett anmärkningsvärt fenomen är att han kan operera medan han har ansiktet bortvänt.

Rizzini uppger att Arigo behandlat två miljoner patienter. Bland dessa finns advokater, läkare, romerskkatolska präster, en före detta senator i Brasilien, Lucio Bitencourt, samt förre presidenten Juscelino Kubistchecks yngsta dotter.

Rizzini understryker skillnaden mellan den normale Arigo och Arigo i trans. När han gått i trans, är han inte längre samma person. Hans ögon har mist sin klarhet, hans ansikte är blekt och hans rörelser tvära, och han talar portugisiska med tysk accent.

Ledaren som kontrollerar honom, säger att han är dr. Adolfo Fritz, som dog under första världskriget och att hans mission är att ge bevis för fortlevnad. Många patienter som förstår tyska, har talat med dr. Fritz på detta språk.

Det är mera ärofyllt att fälla en tår än att fälla en människa till marken.

JOSÉ ARIGO!

Diagnoserna ställs alltid i trans. Patienterna närmar sig Arigo medan han sitter vid ett bord. För det mesta har läkarna inte kunnat hjälpa dem. Helaren rör aldrig vid dem. Han endast talar. Ibland verifierar han en läkar diagnos, vid andra tillfällen motsäger han den. När han inte är överens med läkaren, råder han patienten att låta undersöka sig än en gång. Utan undantag, säger Rizzini, bekräftas Arigos diagnos.

Alla "operationer" utföres i hans kök, vilket inte kan betecknas som ändamålsenligt eller hygieniskt. Där finns säckar med potatis och ris. Många patienter är allvarligt sjuka och en del lider av infektionssjukdomar.

Vanligtvis ber han andra patienter att hjälpa till - en att hålla instrumenten, en annan bomullen, åter en annan att räcka fram händerna för att ta emot de sjuka delar som avlägsnas.

Arigo använder samma kniv för en tumöroperation som för en ögonoperation - alltid utan någon sterilisering.

En gång, när han tillfrågades om han inte skulle rengöra sitt instrument från blod och var, tog han leende och torkade av det mot något som närmaste patient hade på sig.

Under tretton års andeoperationer har det aldrig förekommit ett enda klagomål efteråt från patienterna. Dessa stannar i staden under tre eller fyra dagar. Inte i något fall har det uppstått infektion som följd av behandlingen.

Tidigare använde han skalpell. Senare blev en liten kniv instrumentet. Aldrig fordras någon speciell förberedelse av patienterna. Rizzini har sett operationer som ägt rum omedelbart efter det att patienten intagit en måltid. Arigo syr inte ihop såren, men de läker perfekt inom inte mer än 48 timmar.

Rizzini frågade varför operationerna är smärtfria för patienterna, fastän inga bedövningsmedel används. Arigo svarade att ett osynligt ljus framträder. Det är ett andligt ljus, som han säger är grönaktigt till färgen. Detta ljus, säger Arigo, bedövar och även steriliserar.

En amerikansk neurolog och forskare, dr. Andrija Puharich, har fått en tumör avlägsnad under en operation av Arigo. När han på besök hos Arigo såg denne operera, bad han helaren att utföra en operation på honom själv.

Arigo undersökte under några sekunder tumören på doktors arm. Sedan vände han sig till några patienter som väntade på sin tur och frågade: "Vem kan låna mig en kniv?" Flera lades upp på bordet och Arigo valde en av dem och bad läkaren att undersöka den.

Kniven var inte steriliserad. I det han höll den i sin högra hand, tog Arigo tag i dr. Puharichs arm och började skära. Köttet öppnade sig och blod började flyta. Så pressade Arigo två av sina fingrar runt skåran och tumören föll ned på golvet. "Den var hård, mycket stor och täckt av blod", meddelar Rizzini.

Senare intervjuades Puharich av Rizzini, som tog upp samtalet på band. "Varför opererade inte er egen läkare" frågade Rizzini och fick till svar: "Han ansåg det inte tillräddigt eftersom det nära tumören finns en nerv som kontrollerar lillfingrets rörelser. Hade man kommit i kontakt med den nerven, kunde det ha orsakat paralysering av fingret."

Tillfrågad hur lång tid operationen skulle ha tagit på ett sjukhus, svarade Puharich, själv läkare, att det berodde på kirurgen men med bedövning minst femton minuter. Arigo, sa han, utförde den på ungefär 15 sekunder.

Puharich sa vidare att han inte erfor någon smärta; men allra först kändes det som om helaren berört honom med en fingernagel.

Storleken på skåran var ungefär en centimeter. Tumören, som kom ut intakt utan tecken på att ha skurits, var ca tre centimeter i diameter och en och en halv centimeter lång.

"Hur skulle en liknande operation ha utförts av en kirurg?" - "Han skulle ha gjort snittet av minst samma storlek som tumören men förmodligen större. Sedan skulle han ha använt tänger för att hålla såret öppet, och därefter med största försiktighet ha tagit bort tumören, uppmärksam på att inte skada nerven i närheten."

"Hur förklarar ni dessa operationer utan bedövningsmedel?" - "Mysteriet ligger inte endast i frånvaron av bedövningsmedel utan i hela operationsprocessen."

Från *Psychic News*, 23 Great Street, London W.C.2.

Anm: Arigo har dömts att avtjäna 16 månaders fängelse för "olagligt utövande av läkekonsten".

TONY AGPAOA!

En amerikansk forskare, William H. Belk, trodde knappt sina ögon när han såg en 26-årig filippiner utföra smärtfria psykiska "operationer". Han avlägsnade tumörer från buken och halssenen, tog polyper från näsan, befriade en av dem och bad läkaren att undersöka den.

Belk, som är grundare av *Belk Psychic Research Foundation*, en stiftelse till förmån för psykisk forskning, säger: "... jag känner mig som ett nöt bara vid att försöka beskriva operationerna, men jag omtalar vad som varit konstaterade fakta."

Den helare som utfört dessa operationer, är Antonio (Tony) Agpaoa. Han är inget unikum, ty det finns en växande grupp medier på Filippinerna med liknande märkliga healinggävor. Deras operationer har filmats. De öppnar kroppen, tar ut ett sjukt organ och stänger sedan till öppningen.

Tony tar en avgift - ca 500 kronor i veckan. Detta har skilt honom från flertalet av de andra helarna, som inte tar emot någon ersättning.

Belk, som besökte Filippinerna i början av juni, beskriver Tony som "mycket angenäm" och med en intelligens högre än genomsnittsfilippinern. Hans bana som helare började i ett riskfält. En man föll och råkade få ett föremål instött i magen. Tony kände ett tvång att lägga en hand på såret. Det läkte på ett mirakulöst sätt.

Tony talar om en "beskyddare" eller hjälpare från andevärlden, som arbetar genom honom. Denne är alltid närvarande vid operationerna. Tony har fått instruktioner att inte säga så mycket om honom.

Belk skriver: "Jag iakttog Tonys operationer på ett stort antal människor. Jag talade också vid hans kusin, Alfredo Crutz jr., vilken uppfostrats tillsammans med honom, samt vid hans vän, juristen och detektiven Samuel Gines, och vid hans hustru som är i tjugoårsåldern."

"Tony har en pojke på två år. Han bor i ett tvåvåningshus i Cubao i ut-

kanten av Quezon City. Han försörjer sig med bidrag från folk som han botar."

Belk berättar att Tony redan har en mängd följeslagare och anhängare. De är så många att han var tvungen att flytta från Manilas centrum till sitt nuvarande hem. Och han har tagit bort numret på sin dörr för att hindra mängder av sjuka människor från att finna rätt på honom. Belk beskriver Tony som en "vänlig och andligt utvecklad person". Han fick veta att den unge helaren utför "blindtarmsoperationer, behandlar tuberkulos, lungsjukdomar, utför hjärnoperationer, ja nästan allting som kirurgin kan utföra nuförtiden."

Belk uppger: "Tony berättar för mig att det största antalet operationer som han utfört på en enda dag är 317; han började då tidigt på morgonen och fortsatte in på natten. Jag skulle anta att han utför mellan 10 och 20 operationer per dag. Han annonserar inte. Folk uppsöker honom efter att de fått höra talas om honom; de flesta av patienterna är analfabeter."

Under sitt besök på Filippinerna träffade Belk dekanus för den medicinska fakulteten vid Far Eastern University i Manila. Han talade också vid några överläkare där och bad dem undersöka Tonys förmåga.

Tony bor med sin familj i den övre delen av sitt hus. Främre delen av nedre våningen är inredd som klinik, där patienterna väntar. Tony samtalar med patienterna, sedan tar han dem in i healingrummet och placerar dem på en hög säng - "liknande ett operationsbord".

Belk beskriver vad han bevittnat: "Det var en kvinna där med en tarmtumör. Tony börjar med att knåda den ifrågavarande delen av patientens kropp som om han knådade deg. Det nästa som hände var att det började komma blod, fastän han inte hade någon kniv. "Tänk på att det är fysiskt omöjligt för en man, om han än

har kraftiga händer, att öppna buken eller tarmväggarna så som Tony gör."

Utan att använda antiseptika (ibland används litet alkohol) lokaliserar Tonys fingrar tumören genom öppningen på patientens kropp. Han tar ut tumören utan att använda kniv. Så går han igenom samma knådningsprocess som förut - "och det nästa som händer, är att såret på kroppen omedelbart läker igen."

Efter att ha bevittnat en sådan operation tror man att man har drömt, säger Belk. Beviset för att man inte gjort det, är den avlägsnade tumören.

Tidigare lät Tony patienterna behålla det som han avlägsnade. Hans vän juristen rådde honom att inte göra så, eftersom han kunde anklagas för olagligt utövande av läkekonsten. Nu förstör han alltid bevisen.

Belk bevittnade också andra operationer mycket lika den beskrivna men på andra delar av kroppen.

När Tony var tio år, berättar Belk, utnyttjades han av en person som ville använda hans psykiska förmåga till att hitta japanska guldteckor som gömts i bergen under kriget. "Hans beskyddare ogillade detta och bestraffade honom genom att ta ifrån honom en del av hans krafter. Nu begränsar han sig till healing och klärvoajans."

"Icke desto mindre är hans återstående krafter fantastiska. Han berättade för mig att hans krafter kommer att återges honom om sju år. Han missbrukar dem inte."

Om de avgifter som Tony tar, skriver Belk: "Hans beskyddare har sagt honom att han får förtjäna sitt levebröd men inte utnyttja patienterna. Om han vore en vanlig kirurg skulle patienterna få betala fyra eller fem gånger så mycket pengar som de får göra hos honom."

Den romerskkatolska kyrkan har anklagat Tony för att arbeta för djävulen - men "undrens tid är ännu inte förbi".

Källa: *Psychic News*, London.

Ett ögonblick vid kärlekens källa är mera värt än hundra kungakronor

VAD ÄR PSYKOGRAFI (Forts. fr. sid. 14) av de närvarande hade någon kunskap om", och som därför blott kan tillskrivas en utanför oss varande intelligens. Som arbetshypotes är denna hypotes lika god som någon annan - men den är inte den enda. Nutida vetenskap

avvisar inget som "omöjligt" med mindre än det är logiskt omöjligt, som t. ex. att slå en sju med tärning (vilken som bekant har högst sex "ögon"). Vetenskapen har för länge sedan erkänt att den av oss förnumna världen inte är den "sanna verkligheten" och att de

av oss kända "nuturlagarna" som man ännu för få år sedan trodde ägde universell giltighet, endast har en skenbar och relativ giltighet, dvs giltighet i relation till det rum och den tid, vi förnimmer.

(Forts. i nästa nummer)

Detta är en av de bästa UFO-bilder som finns. Den visar ett rymdskepp över Los Angeles.

(Från Bergens Arbeiderblad)

NÅGRA PROMINENTA PERSONER OM UFO

Professor Herman Oberth, internationellt känd raketexpert: "Jag har prövat alla argument för och emot existensen av flygande tefat och kommit till den slutsatsen att UFO:n verkligen existerar, att de är mycket verkliga och är rymdskepp från något främmande solsystem eller från flera. De kan vara bemannade av intelligenta observatörer som tillhör en ras vilken sedan århundraden bedriver omfattande vetenskapliga undersökningar av vår jord."

Professor Charles A. Maney, chef för avdelningen för fysik vid Defiance College, Ohio: "Efter intensivt, opartiskt studium av UFO eller flygande tefat under åtskilliga års tid är jag övertygad om att det finns en massiv dokumentation som intygar UFO:nas verklighet. Deras oerhörda hastighet, invecklade manövrer, säregna utseende och andra iögonfallande egenskaper bevisar att de inte är tillverkade på jorden."

Lord Dowding, chef för brittiska flygvapnet under andra världskriget: "Det är min uppfattning att det finns överväldigande bevis för att folk från andra planeter opererar med flygande tefat i vår atmosfär."

General Chassin, NATO-general: "Det är en angelägen uppgift för oss för närvarande att med hjälp av hela det internationella observationssystemet bekräfta de iakttagelser som gjorts. UFO:n använder sig av en kraft som ligger utanför våra begrepp. Kan någon påstå att mänskliga varelser på andra planeter inte har nått så långt att de kan kontrollera gravitationen?"

Överste Adil de Oliveira, brasilianska flygvapnet: "Det är omöjligt att hysa något tvivel beträffande existensen av flygande tefat."

EN SKANDINAVISK "KONTAKT"

Vår vän "Ivar i Bergen", Ivar T. Martin, har sänt oss sitt UFO-klippalbum för studium. Bland de intressanta klippen finner vi en veckotidningsartikel om systrarna Edith Jacobsen och Astrid Solvang från Mosjøen som den 20 augusti 1954 säger sig under en bärplockningstur ha mött en rymdman och sett hans farkost. Trots förlöjliganden har de båda kvinnorna genom åren hållit fast vid sin berättelse. I Max Millers *Flygande tefat - fantasi eller verklighet?* omnämnes fallet.

Systrarna som 1954 var 24 och 32 år gamla, hade kommit överens om att inte berätta händelsen för någon, eftersom de förstod att de inte skulle bli trodda, men dagen efter upplevelsen talade Astrid Solvang ändå om alltsammans för sin man, och denne i sin tur nämnde om den för en arbetskamrat - och så blev historien känd. Många tidningar både i Norge och andra länder skrev om saken.

"Aftenposten" lämnade en "förklaring": systrarna hade sett en amerikansk helikopter och hälsat på piloten, vilkens namn var Billie Faure! Tidningen "Helgeland" tog systrarna i försvar, påpekade bl. a. att de var vuxna människor som ansågs balanserade och i andra sammanhang trovärdiga, att de var psykiskt friska och utrustade med normal intelligens, respekterade av dem som kände dem. Om de hade varit ute för att driva ett skoj, skulle de antagligen snart ha tagit tillbaka sina uppgifter, eftersom fortsättningen medförde mycket obehag för dem, resonerade tidningen.

Den man de mötte, beskrev de som "precis som alla andra". Han var mörk och hade långt hår men inte ända ner på skuldrorna så som det uppgetts i pressen. Han verkade vänlig och charmerande från första stund, kom emot oss med ett leende under det att han räckte fram handen, men i stället för en handtryckning strök han bara med insidan av sin hand mot insidan på min hand", berättar en av systrarna för journalisten Hans Almås i "Helgeland". Han talade men de förstod ingenting. Språket var mjukt och melodiskt och var inte likt något språk de kände till. Han ritade cirklar på vad som i tidningarna kallats ett stycke "papper", men det var inte papper; det liknade en fickspegel, och han tecknade på det med något som påminde om en blyerts. Så gjorde han en gest ut över myrarna, pekade sedan på systrarna och så på en av cirklarna; därefter pekade han på sig själv och så på en annan av cirklarna.

Mannen hade en tätt åtsittande dräkt med ett brett bälte. Efter tecken från honom, följde systrarna med till "tefatet". Föremålet såg ut som "två grytlock lagda mot varandra med insidorna ihop". Det var två-tre meter i diameter och kanske en och en halv meter högt. Han steg upp med benen först i den lilla farkosten, log och flög iväg under ett svagt brummande ljud. Föremålet roterade hela tiden kring sitt eget centrum. I väldigt fart försvann det i riktning rätt mot solen.

Det var ingen helikopter som systrarna träffade på. De förnekar detta bestämt, och den pilot som nämnts i "Aftenposten" skall enligt ortspolisens inte ha vistats på platsen den ifrågavarande dagen. Damernas farbror, Halvdan Jacobsen, som varit i närheten av dem - aldrig längre än 100 meter bort, anser han själv - såg varken helikopter eller "tefat".

Systrarna uppger att de inte hade läst George Adamskis på den tiden mycket omtalade bok "Flygande tefat har landat". De ångrar att de inte höll tyst om händelsen men försäkrar att de, när den ändå blev känd, sagt sanningen och att de står fast vid sina uppgifter.

DE SKIVFORMADE TEFATENS FRAMDRIVNINGSMETOD

Av James Kemple

Syftet med denna artikel är att diskutera framdrivningsmetoden för de skivformade UFO:n. Förmodligen håller 99 procent av alla UFO-forskare med om att den skivformade typen (att skilja från rakettypen m. fl.) drivs med någon sorts elektromagnetiskt fält, vilket kontrollerar gravitationen. Skivornas karaktäristiska form utesluter alla vanliga framdrivningsmetoder: pistong, jet etc. Hur kan tefatens otroliga uppträdande förklaras? Jo, genom kraftfält som utnyttjas för kontroll av gravitationen. Ett upphävande av gravitationskraften gör det möjligt för tefaten att utföra sådana manövrer som de gör, och ett kraftfält som skyddar vid bromsning etc. förklarar ytterligare deras otroliga uppträdande. Ett kraftfält som omger en snabbt flygande skiva, skyddar den från luftfriktion och dragningskraft och stöter bort varje föremål som skulle kunna kollidera med tefatet. Gravitationskontroll tillåter skivan att sväva fritt, att göra vertikala uppstigningar och skarpa vändningar trots rymdskeppets tröghet.

Att ett kraftfält existerar kring UFO:n kan man förstå av många rapporter som talar om oroliga kompassnålar, stoppade bilmotorer, radio- och televisionstörningar samt en stickande förnimmelse hos vittnen.

Hur skapar "besättningen" på ett tefat ett magnetfält som är starkt nog att uppehålla och framdriva maskinen? Efter mycket studium under det jag sökt efter ett svar på denna fråga, har jag funnit tre metoder som skulle kunna vara förklaring: (1) kontroll av magnetismen ("magnetic sink") (2) kosmisk energi och (3) antimateria. Jag skall nu förklara dessa tre metoder så får vi se om ni håller med mig.

Principen för kontroll av magnetismen beskrevs för den välkände UFO-forskaren Donald E. Keyhoe av framtidne Wilbur B. Smith, en ingenjör, anlitad av **Canadian UFO Investigation**, "Project Magnet". En magnetisk **sink** är ett område dit neutronströmmen från jordens magnetiska fält flyter fram kontrollerad. Den apparatur som är nödvändig för att åstadkomma en **sink**, är enligt dr. Smith förmodligen placerad i kupolen i mitten av tefatet.

Sinkmekanismen orsakar att det omgivande magnetiska fältet kollapsar. Det kollapsande magnetfältet inducerar en elektrisk ström i den metalliska skivan runt **sinkmekanismen**. Den ström som cirkulerar i skivan, reagerar med det magnetiska fältet som inducerar det och framskapar en kraft med en stark vertikal komponent. Skivans rotation förorsakar virvelströmmar. Reaktionskraften och växelverkan mellan huvudkraftfältet och virvelströmmarna är det som håller uppe och framdriver tefatet. Alltså, diskusformen hos denna typ av rymdskepp är helt funktionell och den mest lämpliga för att dra fördel av ifrågavarande framdrivningsmetod.

Denna **sink** frambringar inte endast ett kraftfält omkring tefatet; det kollapsande magnetfältet ger också betydande elektrisk energi. Denna starka kraft kan vara den kraftkälla som vilken **sinkmekanismen** sätts igång. Då **sinkmekanismen** frambringar sin egen kraftkälla, kommer tefatet aldrig att gå miste om bränsle utan ständigt vara igång. Emellertid finns det

en del vittnesbörd om att det har varit en del olyckshändelser med de flygande skivorna (det har observerats att en del UFO:n plötsligt börjat fladdra och sedan exploderat). Dessa olyckshändelser kan förklaras av att någon viktig del av **sinkmekanismen** slitits ut. Även om dessa olyckshändelser är ödesdigra för besättningen på det drabbade tefatet, är de på ett sätt lugnande. Olyckshändelserna visar att "tefatsbesättningarna" liksom människor kan begå misstag.

Det andra framdrivningssystemet, frigörandet av "kosmisk energi", utvecklades av en fransk armélöjtnant vid namn Plantier. Den franske UFO-forskaren Aimé Michel gav en fullständig och detaljerad beskrivning av löjtnant Plantiers tänkta maskin för frigörandet av kosmisk energi i sin bok **The Truth About Flying Saucers**. Kort sagt, Plantier, som inte visste någonting om UFO:n när han utvecklade sin teori, tror att det idealiska rymdskeppet skulle drivas av ett kraftfält som frambringas genom frigörande av kosmisk energi, som han tror går fram överallt i rymden.

Förekomsten av kosmisk energi i rymden har intygats av många vetenskapsmän under de senaste tio åren. Som bevis vill jag rikta er uppmärksamhet på en artikel i **Popular Mechanics**, september 1959, med titeln **An Eye On Space** av Dan Q. Posin, professor i fysik vid DePaul University. Professor Posin uppger att den "tomma" rymden är levande och formigen hoppar av energi. Det har upptäckts i sådana företeelser som magnetiska fält etc. Professor Posin säger att denna energi kan utvinas och att människan snart kommer att kunna använda sig av den för att driva farkoster ut i rymden, till avlägsna planeter.

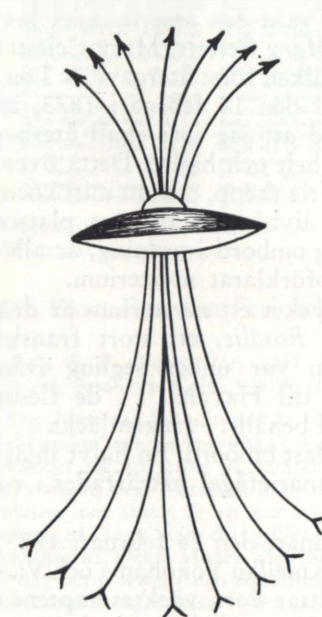
Löjtnant Plantier kom till den slutsatsen att den bästa formen hos en farkost för att dra fördel av frigörandet av kosmisk energi är diskusformen med en diameter tio gånger tjockleken och en halvcirkelformig centrumkabin. Detta är identiskt

med det utseende som många UFO:n har enligt iakttagelser på nära håll.

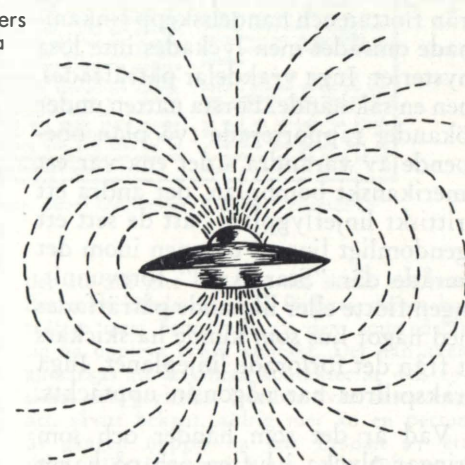
Plantiers rymdskepp skulle använda en maskin för att frigöra kosmisk energi på ett sätt som mycket liknar det sätt på vilket naturen själv skapar primära kosmiska strålar. När en kosmisk stråle med hög energi kommer in i vår atmosfär och slår emot en luftmolekyl, slås den sönder till ett regn av kosmiska strålar med låg energi. Dessa strålar upprepar proceduren till dess att vi i stället för en kosmisk stråle med hög energi som slår mot jordens yta, har ett regn av kosmiska strålar med låg energi. Detta skulle begagnas i Plantiers maskin för att åstadkomma en radiering av ett partikel-våg-flöde som rör sig med en hastighet nära ljusets genom maskinen ut i en riktning och verka framdrivande. Det exempel som Plantier ger på hur denna kosmiska stråle (jet) håller uppe rymdskeppet är något i stil med en pingpong-boll som fås att hålla sig kvar i luften med hjälp av en stråle vatten.

Enligt den tredje tänkbara framdrivningsmetoden används antimateria som "gravitationskydd". Antimateria har upptäckts först på senare tid. Atomer hos vanlig materia består av en kärna av positivt laddade protoner och neutrala neutroner med negativt laddade elektroner som cirklar runt kärnan. Atomerna hos antimateria är precis motsatsen: negativ kärna och positiva partiklar. När antimateria kommer i kontakt med vanlig materia, blir resultatet en explosion våldsammare än någon atombomb. Den berömda "meteoriten" som exploderade i Sibirien 1908, antas av en del vetenskapsmän ha bestått av antimateria. En "tefatsbesättning" skulle kunna kontrollera antimateria genom att begagna ytterligare kraftiga magnetiska fält i ett vakuum. Antimateria skulle utgöra ett bra anti-gravitationsmedel men skapar inget kraftfält för att skydda farkosten. Det skyddande kraftfältet måste åstadkommas på något annat sätt.

Från American UFO Committee Review.

Principen för Plantiers "kosmiska stråle"

Ett tefats kraftfält

utan att trycka på det, dra eller skjuta. Och ingenting sker. Glaset står orörligt i fem-tio-femton-tjugo minuter. Så kommer ännu en deltagare - oftast en kvinna - hon sätter sig och placerar också ett finger lätt på glaset botten - och i samma ögonblick börjar glaset vandra! Och det kan gå oerhört fort - så fort att deltagarna nästan inte kan följa det med fingrarna - det rör sig runt i en cirkel, det far iväg till en bokstav, så kanske tvärs över bordet till en annan, så åter tvärs över till en tredje osv så snabbt att det kan knipa för nedskrivaren, som sitter vid sidan om, att hinna skriva ned bokstäverna. Och så med ens - står glaset stilla igen mitt på bordet, och det kan gå en stund innan det åter börjar röra sig - om det över huvud taget gör det mera. Detta experimentförlopp skulle alltså kunna tyda på att det inte är alla människor som, för att uttrycka det populärt, kan "producera den kraft som behövs". Och det visar sig också som regel att den sista deltagaren som liksom fick glaset att gå, hör till de människor som har en väl utvecklad psykisk förmåga, t. ex. ofta mottager telepatiska meddelanden - kan vara mer eller mindre klärvoajant eller liknande - kort sagt har vissa, om än inte särskilt starka, mediumistiska anlag. Detta behöver nu inte alls vara fallet, och det är också mycket som tyder på att de flesta människor i verkligheten har denna okända förmåga men att den liksom alla andra anlag måste övas upp. Det händer ofta att t. ex. ett äkta par under en längre tid försöker med glaset utan att åstadkomma den minsta rörelse - så en dag rör sig glaset långsamt och tvekande - nästa dag går det fortare och så småningom förlöper experimentet normalt, dvs glaset börjar *medsamma* att röra sig snabbt. Det verkar i dessa fall som om det är kvinnan som snabbare än mannen får sin psykiska förmåga upptränad - vad än denna förmåga består av. Ofta kan hustrun efter en kort tid få glaset att gå, även om hon är ensam. När det rör sig om två, t. ex. äkta makar, kan man inte bortse från möjligheten av själv-suggestion. Det är tänkbart att de helt omedvetet själva direkt frambringar den mekaniska rörelsen, men i en större krets som sitter *runt omkring* glaset, är detta alltid omöjligt, eftersom man väl kunde omedvetet få glaset att röra sig genom ett svagt tryck med fingrarna men omöjligen kan dirigera det eller skjuta det emot sig, om deltagarnas placering är riktig och man håller bara lätt i glaset. Är det fråga om självbedrägeri, måste man då tänka sig förloppet sålunda, att *en* deltagare omed-

vetet skjuter glaset bort mot en bokstav - därefter skjuter *en annan*, likaledes omedvetet, det bort mot en annan bokstav osv - ett experimentförlopp som är så osannolikt att det kan anses som uteslutet. Till yttermera visso visar det sig ofta att glaset är orubbligt fastän det sitter fyra-fem människor kring det, var och en med en fingerspets på den uppåtvända botten. Så kommer en person om vilken man tror sig veta att han (eller hon) har "psykiska anlag" in i rummet - och glaset börjar gå *utan* att personen i fråga berör det - för att sedan åter bli stilla, om den sistnämnda lämnar rummet.

Av nämnda fakta tycks framgå att den "kraft" som rör glaset, i högre eller lägre grad finns hos människorna själva, men att den är väsensskild från den av oss vanligen använda fysiska kraften. Och dock skall vi göra klart för oss att den energi som *sätter glaset i rörelse*, är rent fysisk. Det är ju en vanlig fysisk rörelse av ett fysiskt föremål och förlöper efter fysikens lagar. Den problematiska icke-fysiska kraften är emellertid *också* verksam, i det att glaset rörelse inte är en verkan med den allmänna fysiska kraften som orsak: Glaset rör sig *inte* emedan det skjuts framåt (fysiskt kausalförhållande) - orsaken till dess rörelse måste då uppfattas som icke-fysisk. Man kan med andra ord tänka sig att en del människor i högre grad än andra kan fungera som ett slags psykiska ackumulatorer eller psykiska transformatorer, som "samlar upp" psykisk energi från de närvarande människorna, transformerar den till fysisk energi, som åter på icke-fysisk väg överföres till eller skapar ett kraftfält omkring glaset, varefter den fysiska rörelsen i det icke-fysiska kraftfältet kan äga rum. Det är denna "ackumulator- eller transformatorverksamhet" som då kan uppfattas som grundvalen för det som kallas mediumitet. Även andra hypoteser kan framställas, men den nämnda tycks vinna i sannolikhet genom alla andra försök med mediumitet som gjorts. Men var denna ackumulering och transformering äger rum, har vi just nu ingen som helst kunskap om.

Här kan dock framhållas ett kanske betydelsefullt moment som tycks visa på ett visst samband mellan den fysiska och den (eventuella) "icke-fysiska" energin: Det fordras sannolikt värme-

energi för att åstadkomma rörelse hos glaset, och det förefaller också som om, under experiment som lyckas, en eller flera av deltagarna skulle förlora litet grand i vikt. Men så snart som experimenten och fenomenen har upphört, går vikten upp igen till det normala. Fluktuationerna är dock helt små. Precis samma sak kan iaktas vid andra psykiska fenomen: Det förbrukas värme (temperaturen sjunker) och mediet avger energi i form av massa, dvs vikten går ned. Denna viktörlust kan vara på ända upp till 400 - 500 gr. - men så snart fenomenet upphör, går vikten upp igen till det normala.

Jag har nämnt att glaset stavar ord som tillsammans blir "meddelanden" och låt oss nu se litet närmare på dessa meddelandens art.

Det finns här genast ett betydelsefullt förhållande att lägga märke till: Om man använder glaset till sällskapslek och framställer frågor "på lek" som t. ex. "Kan du säga oss om Petrea Malene blir gift i år och med vem?" - så får man också svar "på lek", som t. ex. "Ja, hon blir gift i maj med Jockum Alexander!" - Om det nu t. ex. är en övertygad spiritualist som experimenterar och framställer allvarliga och sökande frågor, får han allvarliga och ofta dunkla, symboliska svar av klart spiritualistisk karaktär - tal om "vi här på vår sida" och liknande - och är det slutligen en icke-spiritualistisk, mera objektiv forskare som experimenterar, är de svar han får, präglade av hans egen mentala inställning.

Den spiritualistiska hypotesen går ju *a priori* ut på att andar, dvs fysiskt avlidna människor, med hjälp av en energi som uppsuges från en närvarande människa (ett medium) sätter glaset i rörelse och ger de önskade meddelandena eller etablerar en åtrådd förbindelse mellan en död och dennes ännu fysiskt levande vänner. Skillnaden i svaren och meddelandena antas då ha uppkommit därigenom att människor automatisk kommer i förbindelse med psykiska "plan" som harmonierar med deras eget mentala tillstånd. "Leker" man t. ex. med glaset, kommer man i förbindelse med "lekande andar", vilkas svar därför också bara är "lek". Det hävdas att denna hypotes göres sannolik därmed att glaset ofta ger meddelanden eller svar som "ingen

(Forts. på sid. 9)

EKONOMISKA MEDARBETARE

G. E. Jonsson, Ludvika, 10:—, Karl J. Johansson, Kalix, 26:—, N. R. Svensson, Nitta, 1:—, Harald Schubert, Stockholm, 25:—, Anonym 400:—, Selma Olsson, Påkamåla, 5:—, Nanny Wendt, Perstorp, 325:—, Olof Wirgin, Malmö, 10:—, Erik Johansson, Dingtuna, 10:—, Martin Stål, Stockholm, 20:—, Summa kronor 832:—.

Tack allesammans! SM

HELANDE PÅ TRAFALGAR SQUARE

Andehelande fick ett väldigt genombrott på pingstdagen, när personer ur publiken erhöill behandling på sockeln till Nelson's Column på Trafalgar Square, skriver *Psychic News* den 12 juni.

En åskådarmängd på två tusen personer bevittnade hur plågor försvann och låsta leder blev fria. Och en flock tidningsmän störtade sig över varje patient efter behandlingen. Genombrottet kom i pressens beskrivning av händelserna på annandagen - reportagen var justa och framhöll enstämmigt de goda resultaten av behandlingen.

Inte en enda tidning skrev om troshelbräddagörelse eller använde ens ordet tro. De hade upplysts om att det rörde sig om andehelande, och de accepterade lydigt detta och beskrev det som sådant.

Artikeln i *Psychic News* har flera illustrationer. På en bild ser man en liten pojke glatt vinka med armen uppåtsträckt. Det uppges att han enligt läkarna borde varit död långt innan fotot togs. Nu deltog han i healing-mötet för att visa hur han kunde röra sina förut förlamade armar och ben.

Den helare som gav kraften under mötet bär det väl klingande namnet Thomas Johanson och är en av de främsta helarna i England.

FRÅN BRÖDER O. SYSTRAR I KOSMOS
Kära Sven!

Översänder de sex fotografier Du bad om. Jag får fortfarande många brev och besökare. Det har inträffat ytterligare några märkliga händelser i Solwaytrakten. Tefat har iakttagits av fiskare och egendomliga ljus. Man har också märkt att kompasser visar alldeles gale vid enstaka tillfällen. Varför?

Hoppas Du mår bra. Tack för frimärkena; har fått en del från Afrika också den här veckan.

Jag skall låta Dig få veta om det händer något av större intresse!

Din tillgivne
J. P. Templeton

Här framför mig ligger nu den allra senaste och mest häpnadsväckande "tefats"-boken: Narciso Genoveses "Ich war auf dem Mars gewesen". Enligt herr Genovese skall i Sydamerikas djungler finnas en hemlig "topsecret" forskningsstation. Dess invånare utgöres av vetenskapsmän, dels från jorden men också från Mars, och herr Genovese säger sig också ha företagit en resa jorden-Mars och retur i ett "tefat", byggt vid denna forskningscentral. Ja, detta är bara några av de "fakta" som serveras läsaren av denna bok. Fotografier utlovas märkligt nog, men än har jag inte sett till några. Emellertid - redaktör Veit (UFO-Nachrichten) med fru, som enligt min åsikt förtjänar den största högaktning och respekt, gör mig dock förbryllad och villrådig genom den energi och beslutsamhet med vilken de betyggar sin tilltro till allt som påstås i Genoveses bok.

Osten Rystedt, Edane.

Livets lagbundna vågrörelser

Forskare som ägnar sig åt att studera livsyttningarnas periodicitet - stundom kallade biorytmiker - stöter på många förbryllande och fascinerande fakta. För en del år sedan experimenterade den amerikanske biologen Frank A. Brown j:r vid universitetet i Evanston, Illinois, med en koloni ostron som han tog från Long Island-sundet vid New Haven. Nu är det så att ostron i naturtillståndet märkligt nog öppnar och stänger sina skal i takt med ebb och flod. På Browns laboratorium hölls ostronen i en saltvattens-tank med konstant nivå och temperatur under konstant belysning så att djuren alltså var avstängda från alla tydliga tecken på tidens gång. Trots detta fortsatte ostronen att öppna och stänga sig i takt med tidvattnets växlingar vid det 1.500kilometer avlägsna New Haven. Detta tycktes visa att ostronens beteenderytm är ärfligt betingad. Men så enkelt var det inte! Efter 2 veckor *upphörde* de små djuren plötsligt med sina periodiska skalrörelser och förblev tätt tillslutna. - - - Det gick fyra timmar. Så märktes en springa mellan skalen - och det rytmiska öppnandet och stängandet började punktligt på nytt! Men nu öppnades skalen vidast vid den tid då det skulle ha varit flodmaximum i Evanstone om det hade legat vid havet - precis fyra timmar efter flodmaximum i Long Islandsundet!

Så frågar sig nu vetenskapsmännen: vad var det för signaler som gav dessa "landsförvisade" ostron impulsen att sätta tillbaka sin livscykel urverk exakt fyra timmar? Det måste vara månens position som påverkar dem, men hur? *Genom vilken förmedlande kraft?*

Nästan alla växter och djur samt människorna uppvisar klart och tydligt någon specifik beteenderytm som

har samband med yttre krafter. *) Människans temp och blodtryck varierar med lagmässig regelbundenhet, stiger och sjunker som havets ebb och flod. Som en följd därav går även hennes lynne och vitalitet i vågor med allt vad det innebär av "den egna mänskliga faktorn" m. m. ***)

Så tyder då dessa vetenskapliga iakttagelser på att biorytmen hos både människan och djuren ända ner till lägre organismer har samband med yttre naturförhållanden, kanske variationer i lufttrycket, gravitationsfältets styrka, månens faser, vågrörelserna i det päronformiga, elektromagnetiska fält som omger vårt jordklot, de skurar av röntgenstrålar, gammastrålar, kosmisk strålning och allehanda elektromagnetiska vågor från utomjordiska källor, vilka bombarderar vår planet. ***)

Harald Schubert

*) Hos en del djur har så mycket som tjugo olika processer studerats, var och en med en ungefärlig 24-timmarscykel.

**) Se artikel om biorytmen i Sökaren nr 3, 1965!

***) Dr. Colin Pittendrigh och ett forskarlag vid Princetonuniversitetet har framlagt hypotesen att djurens tidräknare är en inneboende egenskap hos djuren snarare än framtvingade reaktioner på geofysiska krafter. Djurens "klocka" skulle då vara en egenskap hos protoplasman själv. SM

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggt på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den **egna** mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl.a. varje bilförare - enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:f Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32

I Ryssland har forskare gjort experimentet att placera tomatplanter i magnetfält - samtidigt som man haft kontrollplanter utanför magnetfälten. Det visade sig att de planter som utsattes för kraftig magnetism, växte snabbare än de andra. Även avblockade frukter mognade snabbare är normalt i ett kraftigt magnetfält.

Man kan genom mätningar fastställa att människorna i regel är svagt negativa på pannan och svagt positiva i bakhuvudet. Om man förstärker detta

men en linjärt magnetfält med sydpol framåt och nordpol bakåt, ökas därmed personens hela vitalitet liksom hans tankeverksamhet. Men om magnetfältet vändes åt motsatta hållet, kan medvetelslöshet uppkomma. Alla levande celler är mycket känsliga för magnetism. Det ser ut som om de gamla egypterna och indierna kände till denna hemlighet, då de placerade olika stenar och metaller på pannan - detta kunde förändra tankeverksamheten

L.

LIVSPROBLEM?

En noggrann *handstilsanalys* kan hjälpa Dig. Kr 30:—.

Även psyk. litteratur. - S. Emby, Brog. 21 Värnamo.

Dimnet, Ernest, Konsten att tänka. (Natur och Kultur 7:—) Översättare är Alf Ahlberg som även skrivit ett mycket lovordande förord. Boken som kom ut i sin första svenska upplaga 1929 och nu finns i billighetsupplaga, är av en typ som kan föda en personlighet i ett tidigare sovande medvetande, om där väcks gensvar. Dimnets arbete handlar inte om tankelagarna, inte om den formella eller tillämpade logiken, inte om det kritiska, vetenskapliga tänkandet, snarare om konsten att tänka mer, både kvalitativt och kvantitativt mer, att inte låta hjärnan "ligga i träda"; den handlar i synnerhet om omdömetänkandet, den finaste av all tankeverksamhet. Den säger inte allt vad vi behöver veta om "konsten att tänka", men den ger en del impulser som kan vara av värde. Läs den!

SM

Suzuki, D.T., Fromm, Erich och De Martino, Richard, Zenbuddism och psykoanalys. (Rabén & Sjögren 1965, 24:50)

Boken är en sammanställning av uppsatser som föredrogs av nämnda författare under en kongress med temat "zenbuddism och psykoanalys", vilken hölls i Mexiko 1957. Detta är ett arbete av integrativ, samgående, karaktär. Det är den orientaliska och den västerländska människosynen som här konfronteras med varandra på ett sakligt sätt, och författarna vinnlägger sig om att definiera väsentliga begrepp så att man verkligen får en känsla av att de talar till varandra i stället för förbi varandra som ju ofta är fallet i liknande sammanhang.

Suzuki analyserar västerlänningens och österlänningens närmande till livet och påvisar en viktig skillnad. Västerlänningen betonar sitt eget jag i relation till yttrevärlden och vill genom sitt förstånd nå kunskap om det materiella och det gudomliga. Han analyserar och dissekerar föremålen för att få inblick i deras natur. Österlänningen blott iakttagert och upplever skönheten och livet i tingen och får mättad sin hunger på kunskap. Hos honom är denna ej intellektuell utan av mera djupgående karaktär; han önskar en andlig kunskap och kommunion, gemenskap, med tingen, vilket skänker inspiration och glädje. Han är nöjd med detta. Hans behov och metod är syntetiska och djupgående och engagerar hela hans väsen, kunskapssökandet är s.a.s. vertikalt. Västerlänningen vill skapa sig begrepp om tingen som innehåller deras "formella" sanning, ett intellektuellt och horisontellt sökande, där den kunskapsförståndet ej behöver engagera några djupare aspekter av sig själv. Attityden till kunskapen, till förståelsen av det sublima och även vägen till självförverkligandet är alltså i grunden ej densamma. Den psykologiska process som leder till upplevandet av Zen - frigörandet av Självet - behandlas av Suzuki på ett utomordentligt sätt, och han diskuterar uppfattningen av det omedvetna, av Självet etc. med ständiga referenser till psykoanalysen.

Erich Fromm ger en exposé av modern, sociologiskt, existentiellt inriktad psykoanalytisk teori som han benämner humanistisk psykoanalys. Hans framställning är klar och lättförståelig, och han påvisar att psykoanalysens metod kanske är något avvikaende från zenbuddismens men att den yttersta målsättningen är upplevelsemässig densamma. För anmälares egen del syns Fromms framställning av zenbuddismen ur psykoanalytisk synvinkel väsentligast. Han skriver utan att förringa och formalisera Zen, vilket annars ligger nära till hands.

De Martino, som är sinolog, expert på kinesisk litteratur, och verksam vid ett japanskt universitet, ger sin framställning av Zen. Här kan vi följa steg för steg de problem som zenlärningen har att brottas med tills han når fram till negationen av sig själv och vilar i detta. Så kommer här efter i ett oberäknat ögonblick genom någon tillfällig händelse i det dagliga livet det "grundläggande, revolutionära utbrott" som kallas "satori" - och man upplever att man är Zen. Detta är fulländningen av den mänskliga existensen, människan blir rotd i sitt centrum och "blir denna kallas fritt flödande uttryck".

Studiet av zenbuddismen är värt besväret för alla dem som av olika grunder vill förstå den mänskliga naturen, finna sig själva och uppleva livets mening, vilket ju allt är grundläggande behov hos oss alla. Zenvägen är svår att gå men den är radikal och direkt. Den utgör som Fromm formulerar det ett "frontalangrepp mot den mänskliga naturen".

Bo Johnson

Wikman, K.L., Själens revolution. (Nybloms Förlag i distr.) "... behandlar människans revolt mot olika slag av tro, som biblingas henne ända från barndomen" står det på baksidan av boken, vilken kommit till vår kännedom genom brev från fru Astrid Gilmark, som rekommenderar den.

SM

FINNS DET UFO-BASER (Forts. fr. sid. 12)

Men förmodligen finns det många fler undervattensbaser, hittills oupptäckta. Våra oceaners vida utsträckning tillhandahåller idealiska gömställen för interplanetariska besökare, om man antar att deras skepp kan navigera lika lätt i hydrosfären som i atmosfären. Det är endast en fråga om olika grader av täthet.

Brist på utrymme hindrar omnämnande av alla de iakttagelser i Persiska gulfen som antecknats av Charles Fort. Men jag kan inte motstå att omnämna denna: I maj 1880 en mörk natt uppträdde plötsligt på varje sida om det brittiska ångfartyget *Patna*, som var på resa uppför Persiska gulfen, ett enormt lysande hjul, som virvlade runt och vars ekrar syntes stryka fram utmed fartyget. Ekrarna kunde ha varit 200 eller 300 yards långa.

Den 26 juli 1964 strax före midnatt erhöill radiostationen Santa Cruz de Tenerife ett mystiskt SOS-anrop från ett fartyg. Inget namn eller läge angavs. - Klockan 10.45 följande dag fann trälaren *Santa Genoveva* några miles norr om Cape Bojador, Afrika, liken av sju män, alla med sina livbälten på sig och utan några synliga skador. De identifierades. De tillhörde besättningen på det spanska kräftskeppet *Maena*. I vattnet nära liken flöt en tom oljetrumma och ett halvt dussin vattenmeloner. Ingenting annat; inga spår av något vrak. Ingenting alls. Fyra av *Maenas* besättning saknades, och de påträffades aldrig.

MEDARBETARE I DETTA NUMMER

Poul Goos har studerat vid universitetet i Köpenhamn - religionsfilosofi och musik - vid Sorbonneuniversitetet i Paris och vid universitetet i Buenos Aires. I Sydamerika intresserade han sig särskilt för de förhistoriska kulturerna där och deltog i expeditioner bl. a. till de områden som beboddes av Calchaqui-indianerna. Om denna stams religiösa kulthandlingar skrev han 1935 en avhandling, "El culto religiosa de los Calchaqui", som i Lima förlänade honom doktorsgraden i filosofi. Han har sedan framträtt som religionsfilosofisk forskare och har på danska utgivit bl. a. "Vor Tids Reformation", "Midt i den sjätte Dag" och "Det Guddommelige i nyt Lys". På svenska finns "Nyckeln till livsgåtan", utgiven av Parthenon, Hälsingborg.

Carol Honey, en elektroingenjör, var under flera år George Adamskis närmaste medarbetare, innan han, av skäl som han nämner i en artikel "Varför jag bröt med George Adamski"*) lämnade denne. Honey hjälpte Adamski att skriva boken "Flying Saucers Farewell" samt en del artiklar i sin tidskrift *Science Publications Newsletter*, som han fortfarande ger ut.

*) Kan erhållas för två kronor från Sökaren.

Det är omöjligt att de sju männen skulle ha dött av köld eller hunger, eftersom de endast varit flytande i vattnet nio timmar, och man vet genom tester att en människa kan hålla sig flytande och vid liv under mycket längre tid än det, särskilt under juli månad i varma vatten. Kan sju män med livbälten drunkna? I detta sammanhang kan man erinra sig att vid Kanarieöarna var tre man av en besättning på fyra, tillhörande en liten fiskerbåt som sjönk i La Graciosa, ännu vid liv när de påträffades 18 timmar senare. De hade inga livbälten. De sju från *Maena* var alla starka, unga sjömän.

x) Sökaren nr 2, 1965.

Artikeln är från Flying Saucer Review, nr 6, 1964. Några citat från Thor Heyerdahls bok om Kon-Tikiexpeditionen har uteslutits, eftersom det vid en kontroll med Bengt Danielssons svenska översättning visat sig att de av Ribera utvalda partierna i sitt sammanhang inte kan anses föra tankarna till några andra havsmysterier än dem som tillhör djurvärlden.

Charles Forts böcker finns samlade i en volym, *The Books of Charles Fort*, Fortean Society. Henry Holt & Co., New York, 1959.

Vis Vitae. Endast ett fåtal omdömen om mineralet har hittills inkommit från dem som nu prövat det. En del är positiva och en del negativa. Det vore intressant och värdefullt att få fler rapporter. - Vi har skickat efter mer V.V. från Sydafrika.

Rättelse: Vår uppgift att Powell av myndigheter i USA förbjöds att distribuera V.V. har dessbättre visat sig felaktig.